Başkirov – o reîntâlnire tristă

(Grigore Constantinescu – 16 iunie 2007)

Dmitrii Başkirov a concertat la Ateneul Român de multe ori de-a lungul carierei sale, iar publicul românesc l-a întâmpinat întotdeauna cu mare preţuire, cunoscându-i temeinic valoarea. Timpul trece însă fără iertare.

L-am revăzut pe ilustrul artist, săptămâna trecută, aşteptat de melomani cu maxim interes ca solist al simfonicului Filarmonicii, într-un program de performanţă – „Concertul în mi bemol major" de Mozart şi „Concertul în la minor" de Schumann. Dacă la Başkirov rămâne în întregime feelingul său special, care i-a adus atâtea succese într-o pianistică de culoare şi sentiment, este greu să acceptăm dramaticele derapaje ale discursului muzical, umbrindu-i dureros evoluţia în compania unei orchestre surprinse de numeroase accidente şi rătăciri ale logicii exprimării. Ca un cer brăzdat de nori, îngăduind uneori să strălucească soarele, ecou al unor minunate clipe ale trecutului, interpretarea lui Başkirov lasă acum doar o amintire dramatică despre serile eveniment ale trecutului. Totuşi, iată că impresia aceasta a fost contrazisă de o sală ce i-a ovaţionat celebritatea de altădată şi părea să nu accepte realitatea, mai ales după ce pianistul a oferit un supliment cu menire de „captatio benevolentie".

Apreciind abilitatea dirijorului Vlad Conta de a evita „ieşirea în decor" a solistului, merită să menţionăm revenirea în stagiune a uneia dintre cele mai aplaudate opere sovietice, „Simfonia a doua, cu clopote", de Haciaturian. O simfonie de război creată în dramaticele timpuri ale conflagraţiei, al cărei mesaj artistic precumpăneşte. Viziunea spectaculoasă oferită de dirijor în compania, de data aceasta plină de vitalitate, a orchestrei Filarmonice, convinge prin actualitatea pledoariei compozitorului în aceste timpuri de pace fără... pace.